

Arrest

nr. 193 333 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 30 augustus 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van descendent van haar Nederlandse vader.

Op 28 februari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2016 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voornaam: I. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1956

Geboorteplaats: Okcu

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli - november 2016

- attest dd. 19.09.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene, de referentiepersoon als de tweede zoon en de partner van betrokkene op datum van het attest geen financiële steun (meer) ontvangen vanwege het OCMW Ham.

- attest dd. 17.11.2016 vanwege de Turkse belastingdienst waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als belastingplichtige (voertuigbelasting) en dat hij geen fiscale schulden heeft. Uit dit attest blijkt niet dat betrokkene geen eigendommen had, noch dat hij geen inkomsten had (inkomsten uit arbeid, uitkering, ...).

- verklaring op eer dd. 07.07.2016 waarin het dorpshoofd van Okcu verklaart dat betrokkene geen inkomsten had, hulpbehoefstig was, en dat de kosten van zijn levensonderhoud werden gedragen door de referentiepersoon. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, is louter deze verklaring onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat het gezin van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van gezin en ondanks het jarenlange precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft

en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Het middel luidt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht, die er een afschrift van ontvangen, door een van de volgende personen...”.

Aldus houden de wettelijke bepalingen in dat verwerende partij haar beslissing inhoudelijk of materieel deugdelijk dient te motiveren.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

De materiële motiveringsbeginsel waaraan de DVZ is onderworpen, betekent ook dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing en moeten de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De naleving van het materiële motiveringsbeginsel in hoofde van verwerende partij dient, naast de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, eveneens onderzocht te worden in het kader van de toegepaste artikelen 40bis, §2, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze artikelen bepalen dat in het kader van een aanvraag van gezinshereniging “de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen” een verblijfsvergunning kunnen bekomen.

De voorwaarden tot hertoe zijn dus dat de aanvrager ten eerste de bloedverwantschap met de Unieburger-referentiepersoon moet bewijzen, ten tweede ‘te zijne laste’ zijn en ten derde een gezinscel met hem vormen.

Volgens verweerster moet onder ‘ten laste zijn’ worden begrepen dat de aanvrager moet aantonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine onvermogen was en financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Doch verzoeker betwist deze zienswijze ten stelligste, omdat dit niet blijkt uit de regelgeving.

In art. 40bis wordt duidelijk de tegenwoordige tijd gebruikt, waaruit kan afgeleid worden dat het ‘ten laste zijn’ zich volgens de wet moet voordoen op het moment van de aanvraag.

Ook art. 2 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG gebruikt de tegenwoordige tijd wanneer wordt verwezen naar de voorwaarde van ‘ten laste zijn’.

Verwerende partij voegt in casu ten onrechte een voorwaarde toe aan de wet door te vereisen dat verzoeker moet aantonen dat hij reeds voor hij naar België kwam ten laste was van de referentiepersoon, i.e. zijn zoon G.O. (...).

Verder merkt verzoeker op dat hij reeds sedert verschillende jaren in België samenwoont met zijn zoon en geen binding meer heeft met zijn land van herkomst. Stellen dat hij dan moet aantonen dat hij reeds voor zijn aankomst in België ten laste was van zijn zoon, gaat dan ook alle grenzen van de kennelijke redelijkheid te boven.

Te meer daar verwerende partij voorbijgaat aan de voorgelegde stukken door verzoeker en eveneens voorbijgaat aan het feit dat verzoeker minstens sedert 2014 samenwoont met de referentiepersoon die zijn woonkosten ed. draagt.

Zoals blijkt uit de voorgaande aanvraagprocedures, is verwerende partij reeds in het bezit van een aantal attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen heeft in Turkije.

Verder werd op 19/12/2016 door de raadsman van verzoeker nog een aantal attesten overgemaakt, zoals een verklaring op eer van het dorps hoofd die verklaart dat betrokkene reeds in het land van herkomst geen inkomsten had, hulpbehoefstig was en dat de kosten van zijn levensonderhoud door de referentiepersoon werd gedragen.

Het argument van verwerende partij dat deze verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft en daardoor onvoldoende is om als afdoende bewijs beschouwd te worden, kan echter niet bijgetreden worden. Een dorps hoofd is echter wel een officiële functie in Turkije, eigenlijk een soort ambtenaar, die toch wel aan de Staat verbonden is en onder diens toezicht zijn bevoegdheden uitoefent. Derhalve is het juridisch niet correct te stellen dat dit attest niet als afdoende bewijs kan beschouwd worden.

Verder werd op dezelfde datum (19.12.2016) nog een fiscaal attest van de Turkse Belastingdienst dd. 17.11.2016 overgemaakt, waarin de Ontvanger verklaart dat betrokkene niet staat geregistreerd als belastingplichtige in Turkije en geen fiscale schulden heeft. Dit attest slaat, in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, niet alleen op gegevens met betrekking tot een mogelijke voertuigbelasting, maar wel op alle soorten belastingen aangezien de instantie die het uitreikt bevoegd is inzake alle soorten belastingen. Het werd tevens opgemaakt door de Gewestelijke Directie van de provincie Konya, waar verzoeker het laatst woonachtig was voordat hij naar België kwam.

Bovendien werd hetzelfde attest eveneens voor de echtgenote van verzoeker (i.e. mevr. K.H. (...)) bekomen en overgemaakt aan verwerende partij op dezelfde datum. Daar waar het voor de echtgenote van verzoeker als voldoende bewijs werd beschouwd waardoor zij wel een positieve beslissing heeft gekregen op haar aanvraag, terwijl het voor verzoeker niet als voldoende wordt beschouwd om zijn onvermogen en 'ten laste zijn' van de referentiepersoon aan te tonen, gaat verwerende partij alle grenzen van kennelijke redelijkheid weer te boven. Hiermee wordt eveneens een soort ongelijkheid gecreëerd aangezien twee personen in identiek dezelfde omstandigheden verschillend worden behandeld.

Uit de voorgaande weigeringsbeslissingen wordt nog afgeleid dat verwerende partij suggereert dat verzoeker eventueel nog pensioenuitkeringen zou kunnen genieten uit zijn land van herkomst aangezien Turkije immers ook een pensioenstelsel heeft. Hiertegen komt verzoeker simpelweg op door te verwijzen naar het feit dat de pensioengerechtigde leeftijd in Turkije eveneens bepaald is op 65 jaar en verzoeker deze leeftijd nog niet bereikt heeft.

Verder betwist verwerende partij niet dat verzoeker samenwoont met de referentiepersoon, met wie hij een gezinscel vormt, en de referentiepersoon al zijn woonkosten betaalt, waaronder de nutsvoorzieningen en huurgelden, zodoende er kan geconcludeerd worden dat 'ten laste zijn' op moment van de aanvraag wordt erkend.

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk genomen aangezien het geen rekening houdt met dit gegeven, noch met de voorgelegde stukken, en het ten onrechte verwijst naar de voorwaarde van 'ten laste zijn' voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst terwijl het noch in de wet, noch in de Burgerschapsrichtlijn wordt voorgeschreven.

Samenvattend kan gesteld worden dat verwerende partij zich dus geconfronteerd ziet met een aanvrager die geen inkomsten geniet, noch in zijn land van herkomst, noch in België, en van wie het wel vaststaat dat hij inwoont bij de referentiepersoon, die alle woonkosten van verzoeker ook volledig op zich neemt. In de gegeven omstandigheden is het dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij toch oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijzen bijbrengt dat hij ten laste is van de referentiepersoon, te meer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie hij nog zou kunnen bijbrengen.

Dat de bestreden beslissing daardoor niet steunt op in feite en in rechte aanvaardbare motieven, te meer daar de tegelijkertijd voorgelegde stukken voor de echtgenote van verzoeker wel als voldoende worden beschouwd terwijl het voor verzoeker als onvoldoende worden beschouwd.

Dat deze gedragswijze van verwerende partij een ernstige inbreuk vormt op het materiële motiveringsbeginsel, evenals ingaat tegen .

Het middel is derhalve gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991:

- Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° en 62 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte besloten zou hebben dat verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat zij onvermogen is en reeds van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, in haar hoedanigheid van ascendent van dhr. O.G. (...) en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine om als ten laste te kunnen worden beschouwd.

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Het begrip ‘ten laste zijn’ vereist overigens in het licht van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° een unierechtelijke interpretatie, daar deze artikelen van toepassing zijn op familieleden van een burger van de Unie en familieleden van een Belg die al dan niet zijn vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en artikel 40bis Vreemdelingenwet (en het daarin voorkomende begrip ‘ten laste’ zijn) de omzetting vormen van de Richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 2.2.D van de Richtlijn 2004/38 bepaalt dat rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn te laste moeten zijn van een burger van de Unie (“de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn”). Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 2.2.D van de Richtlijn 2004/38 (zie: Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Niettegenstaande het feit dat het artikel 2.2.D van de Richtlijn 2004/38 spreekt over het ‘ten laste zijn’ in de tegenwoordige tijd, evenals artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, laat verweerder gelden dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst van een bloedverwant, moet worden betrokken bij de vraag of de rechtstreekse bloedverwant ten laste is van de burger van de Unie.

Het verleden moet betrokken worden bij de beoordeling van het actueel ten laste zijn aan de hand van de overwegingen van de arresten, zoals blijkt uit de uitlegging van het Unierecht door het Hof van Justitie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft met andere woorden terecht vastgesteld dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen betrokkene ende referentiepersoon in het land van herkomst of origine.

Verweerder laat gelden dat in het arrest Jia door het Hof van Justitie duidelijk wordt uitgelegd hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 37 expliciet als volgt wordt gesteld:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Tevens werd in het arrest Reyens duidelijk uitgelegd hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij ‘ten laste’ is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).”

Beide arresten geven duidelijk aan dat het ‘ten laste zijn’ in het land van herkomst essentieel is (meer nog dan het ‘ten laste zijn’ in het gastland), daar waar o.m. het arrest Reyens bepaalt dat vooruitzichten en voornemens om werk te vinden in het gastland, niet van invloed zijn op de uitlegging van de voorwaarde ‘ten laste zijn’ opgenomen in art. 2.2.C van de Richtlijn 2004/38/EG, en dit nu de situatie in het gastland en mogelijke perspectieven aldaar geen invloed hebben op de nood aan gezinshereniging, die moet bestaan in het land van herkomst.

Determinerend is volgens het Hof van Justitie dan ook de vraag of er in het land van herkomst reeds sprake was van een economische of sociale toestand, van die aard dat niet in de basisbehoeften kon worden voorzien, en dat financiële steun van de referentiepersoon noodzakelijk was.

Doel is net om te vermijden dat een situatie van onvermogen wordt gecreëerd door de aanvrager, die zich in een lidstaat vestigt, terwijl dergelijk onvermogen niet noodzakelijkerwijze bestaat in het land van herkomst.

Zoals supra werd aangehaald, vereist de Unierechtelijke interpretatie volgens het Hof van Justitie dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of herkomst van de bloedverwant moet bestaan op het moment dat de bloedverwant verzoekt zich bij die burger te mogen voegen. De afhankelijkheid in het herkomstland moet ook betrokken worden bij de beoordeling van het actueel ten laste zijn aan de hand van de overwegingen van de arresten, en is daarbij essentieel.

Het begrip ‘ten laste zijn’ kan niet zonder de materiële steun in het herkomstland beoordeeld worden, daar waar de uitlegging van de voorwaarde ‘ten laste zijn’ van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet onlosmakelijk samenhangt met de vraag of er een al dan niet een nood aan gezinshereniging bestond in het land van herkomst. De voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ wordt in haar essentie ontkend, wanneer de situatie in het land van herkomst niet zou worden betrokken bij de beoordeling van deze voorwaarde. Gezien voormelde interpretatie, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om vast te stellen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekende partij werpt vooreerst op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht heeft geoordeeld dat de verklaring op eer van het dorpshoofd een gesolliciteerd karakter zou hebben.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft vastgesteld dat het ‘bewijs van onvermogen’, opgesteld door dorpshoofd O. (...), niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen van verzoekende partij. Terecht motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat het overgemaakte document kan worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Verweerder merkt op dat het niet is omdat dit document uitgaat van het waarnemend dorpshoofd, dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is.

Zie in die zin:

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het

daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.” (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

Bovendien stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht vast dat de inhoud van voormeld ‘attest’ niet gestaafd wordt door overige documenten.

Voorts houdt de verzoekende partij voor dat het attest van de Turkse belastingdienst, waaruit blijkt dat verzoekende partij niet geregistreerd staat als belastingplichtige (voertuigbelasting) en geen fiscale schulden heeft, niet alleen betrekking heeft op een voertuigbelasting, maar op alle soorten belastingen.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek niet kan worden aangenomen, daar uit de vertaling van het attest van de Turkse belastingdienst ontegensprekelijk blijkt dat het attest betrekking heeft op voertuigbelastingen. Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar attesten, waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen in Turkije heeft, laat verweerder gelden dat verzoekende partij deze attesten niet gevoegd heeft bij zijn aanvraag.

Verweerder laat gelden dat verzoker deze attesten gevoegd heeft bij zijn vorige aanvragen tot gezinshereniging. Aldus werden deze attesten reeds beoordeeld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij een eerdere aanvraag.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse zoon, omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon. De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf in België is verstreken. Tevens wordt verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en geeft de verwerende partij een weerslag van haar analyse van het dossier in het kader van laatstgenoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, eerste alinea, 4° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende meerderjarige Nederlandse zoon op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De lezing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk haar Belgische zoon.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een verkeerde lezing van de wet daar waar zij zou vereisen dat de aanvrager dient aan te tonen voorafgaand en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest en onvermogen te zijn geweest, terwijl in de wet de tegenwoordige tijd wordt gebruikt. Ook in artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG zou de tegenwoordige tijd worden gebruikt.

Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(...)

2) “familielid”:

(...)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

(...)”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit

familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, waarbij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. Het gebruik van de tegenwoordige tijd in de wet en de richtlijn doen hieraan geen afbreuk. De verwerende partij voegt in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt geen voorwaarde toe aan de wet.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Er kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en zoals gesteld naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het hoger aangehaalde arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste zijn’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

In casu wordt het verblijf geweigerd nu volgens de verwerende partij uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst, Turkije, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse zoon, de referentiepersoon, nu de verzoekende partij niet afdoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en nu er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in Turkije financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip “ten laste” verkeerdelijk zou hebben geïnterpreteerd, in strijd met hoger genoemde rechtspraak.

Waar zij verwijst naar artikel 2 van richtlijn 2004/38/EG, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn niet correct zou zijn omgezet.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een incorrecte analyse van de stukken die zij neerlegde.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat de verklaring op eer van het dorps hoofd wel als afdoende bewijs diende te worden beschouwd nu de functie van dorps hoofd in Turkije wel een officiële functie zou zijn, doet zij met haar betoog geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“verklaring op eer dd. 07.07.2016 waarin het dorps hoofd van Okcu verklaart dat betrokkene geen inkomsten had, hulpbehoefstig was, en dat de kosten van zijn levensonderhoud werden gedragen door de referentiepersoon. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, is louter deze verklaring onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Zij ontkent niet dat geen stukken werden voorgelegd ter staving van de verklaring, en doet dit overigens evenmin in het kader van haar verzoekschrift.

Verder blijkt uit het attest van de Turkse belastingdienst allerm minst dat dit slaat op alle soorten belastingen en niet alleen de voertuigenbelasting zoals de verzoekende partij voorhoudt, zodat de verwerende partij op goede gronden kon oordelen dat *“attest dd. 17.11.2016 vanwege de Turkse belastingdienst waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als belastingplichtige (voertuigbelasting) en dat hij geen fiscale schulden heeft. Uit dit attest blijkt niet dat betrokkene geen eigendommen had, noch dat hij geen inkomsten had (inkomsten uit arbeid, uitkering, ...).”* Bovendien weerlegt de verzoekende partij met haar betoog niet het motief dat uit dit stuk niet blijkt dat zij geen eigendommen en inkomsten had in Turkije. Zij beperkt zich tot een loutere bewering waar zij stelt dat de instantie die het stuk uitreikte bevoegd is voor alle belastingen. Dit blijkt geenszins uit het administratief dossier.

Waar de verzoekende partij meent dat dit stuk van de belastingdienst als voldoende bewijs dient te worden beschouwd omdat dit voor haar echtgenote als voldoende werd beschouwd en zij een verblijfsrecht kreeg toegekend, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij zich in een identieke situatie bevonden, meer bepaald dat zij een identieke aanvraag zouden hebben ingediend die vergezeld ging van identieke stukken. Bovendien gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij bij de beoordeling of is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging voorzien in de wet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid en dat zij iedere aanvraag afzonderlijk beoordeelt. Zomaar beweren dat haar een verblijf van meer dan drie maanden dient te worden toegestaan omdat dit aan haar echtgenote wel werd toegestaan die eveneens een stuk van de Turkse belastingdienst heeft voorgelegd, is niet ernstig te noemen. De verzoekende partij toont op generlei wijze aan zich in dezelfde situatie te bevinden als haar echtgenote en evenmin dat een stuk van de belastingdienst in haar geval wel tot een bewijs van het ten laste zijn in het verleden heeft geleid.

Voorts is het betoog waarin de verzoekende partij aangeeft dat het ten laste zijn op het moment van de aanvraag gezinshereniging dient te worden aangenomen, niet dienstig, nu de verwerende partij dit in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk betwist, doch met dit betoog weerlegt de verzoekende partij geenszins het determinerend motief van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet aantoonde voorafgaand aan de aanvraag ten laste te zijn van de referentiepersoon en onvermogen te zijn in Turkije.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar stukken voorgelegd in het kader van eerdere procedures, merkt de Raad op dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe rust op de aanvrager, die alle nuttige inlichtingen dient over te maken die zijn zaak ondersteunen. Het is in de eerste plaats de aanvrager die voldoende zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen en erop dient toe te zien dat hij alles overmaakt in het kader van een specifieke aanvraag. In casu heeft de verzoekende partij voldoende de kans gekregen haar dossier te vervolledigen voor het nemen van de bestreden beslissing en aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voor gezinshereniging voldoet, meer bepaald aantonen dat er reeds in Turkije een afhankelijkheidsband bestond tussen haar en de referentiepersoon. Het is geenszins de taak van de beslissende overheid, in casu de verwerende partij, om erop te wijzen dat een negatieve beslissing zal worden genomen en de aanvrager alsnog de kans te bieden om bijkomende stukken voor te leggen of om terug te grijpen naar stukken voorgelegd in het kader van een andere aanvraag. De verzoekende partij voert overigens niet aan dat zij belet werd stukken over te maken voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij diende te weten dat zij alle stukken diende over te maken teneinde de verwerende partij toe te laten het dossier met kennis van zaken haar aanvraag te beoordelen. Overigens maakt de verzoekende partij niet concreet dat de stukken die zij in het kader van een andere procedure zou hebben overgelegd, de verwerende partij tot een andere beslissing zouden hebben gebracht. De verzoekende partij kan niet dienstig naar andere procedures verwijzen in het kader waarvan zij andere stukken zou hebben voorgelegd en menen dat deze dienden te worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag die heeft geleid tot de in casu bestreden beslissing.

Voorts dient de verwerende partij geenszins, gelet op het voorgaande, aan te geven welke bewijzen een aanvrager dan wel precies dient aan te brengen opdat een positieve beslissing zou worden genomen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden.

De Raad wijst er daarenboven op dat de verzoekende partij op 30 augustus 2016 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Nederlandse zoon, waarbij zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en werd verzocht om binnen de drie maanden bepaalde documenten voor te leggen. In de bijlage 19ter werd de verzoekende partij er overigens uitdrukkelijk op gewezen dat zij volgende documenten diende voor te leggen: *“bewijs ten laste zijn, nl. bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine, bewijs reeds ten laste in land van herkomst/origine, (...)”*. De bewijsvoering is vrij maar evenwel ten laste van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij tracht de motivering van eerdere beslissingen inzake eerdere aanvragen tot gezinshereniging te weerleggen waar zij het heeft over pensioenuitkeringen, is haar betoog niet dienstig nu het niet is gericht tegen de in casu bestreden beslissing.

Het louter feit dat de verzoekende partij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij weerlegt niet de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4° en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG, en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Echter heeft verwerende partij in casu geen rekening gehouden met alle voorgelegde stukken en/of gekende gegevens van verzoeker. Te meer, daar het attest van de Turkse belastingdienst voor zijn echtgenote wel werd aanvaard, terwijl het gelijkaardig attest voor hem niet als afdoende werd beschouwd alhoewel het vermeldt dat verzoeker niet gekend is in het gehele belastingdatabank. Verwerende partij interpreteert ten onrechte dat dit attest enkel de gegevens ivm de voertuigbelasting vermeldt.

Verwerende partij heeft verder de verklaring op eer van het dorps hoofd ook niet grondig onderzocht omdat zij ten onrechte heeft geoordeeld dat het niet in overweging kon genomen worden gezien het een gesolliciteerd karakter heeft.

Verder wordt ook niet gemotiveerd welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie nog zou kunnen bijgebracht worden.

Aldus heeft verwerende partij geen grondig onderzoek verricht om de juiste feitelijke gegevens te achterhalen teneinde een correcte beoordeling te kunnen vormen over de aanvraag.

Hierdoor kan er bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij in zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen.

Zulks wijst op een gebrekkige feitenvinding waarmee het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Het is bovendien kennelijk onredelijk om te oordelen dat het voorgelegde attest van het dorps hoofd en van de Turkse belastingdienst wel als voldoende bewijs van 'onvermogensdheid en ten laste zijn' wordt beschouwd voor de echtgenote van verzoeker, terwijl hetzelfde attest voor hem niet als voldoende bewijs wordt beschouwd.

Hierdoor kan er bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij in redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zulks wijst op een kennelijk onredelijke beoordeling waarmee het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij een dergelijke werkwijze heeft gehanteerd en dus een soort ongelijkheid schept tussen hem en zijn echtgenote.

Daar verwerende partij dezelfde attesten voor de echtgenote van verzoeker wel als voldoende bewijs van 'onvermogensdheid en ten laste zijn' had aanvaard waardoor zij wel in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van F-type, werd bij verzoeker het gerechtvaardigde vertrouwen opgewekt dat hetzelfde voor hem ook zou gelden. Echter in werkelijkheid bleek het anders uit te draaien.

Zulks een (ongelijke) behandeling en beoordeling schendt verzoeker ernstig in zijn opgewekte gerechtvaardigde vertrouwen.

Hiermee is eveneens het vertrouwensbeginsel ernstig geschonden.

Zulks een gedragswijze van verwerende partij getuigt allerminst van respect voor verzoeker.

De gedragswijze van verwerende partij maakt derhalve een ernstige schending uit van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, als het redelijkheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel.

Het middel is derhalve gegrond."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het vertrouwensbeginsel.*

Vooreerst beroept verzoekende partij zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten en niet motiveert welke verdere bewijzen van feitelijke situatie nog zouden kunnen bijgebracht worden.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitdrukkelijk gemotiveerd heeft over alle voorgelegde documenten van de verzoekende partij.

Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Daarnaast houdt het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins in dat de gemachtigde van de staatssecretaris, nadat de vreemdeling bij zijn aanvraag alle stukken heeft voorgelegd waarop deze zich wenst te beroepen, nog bijkomende stukken zou dienen op te vragen. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk op grond van welke bepaling de gemachtigde van de staatssecretaris hiertoe verplicht zou zijn.

Het komt aan de verzoekende partij toe om bij haar aanvraag tot verblijf alle stukken en informatie die zij nuttig achtte, voor te leggen.

Verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen welke informatie niet werd opgevraagd die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent.

Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Verder haalt verzoekende partij een schending aan van het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het attest van het dorps hoofd en van de Turkse belastingdienst wel als voldoende bewijs van onvermogen hebben beschouwd in hoofde van de 'echtgenote' van verzoekende partij.

Verwerende merkt op dat deze kritiek weinig dienstig is.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de 'echtgenote' van verzoeker.

Verweerder laat gelden dat verzoeker zelf de nuttige documenten dient voor te leggen die aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon en reeds in het land van herkomst ten laste was. Het gegeven dat zijn 'echtgenote' in het bezit werd gesteld van een F-kaart kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Bovendien laat verweerder gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote gescheiden zijn.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen. Met verwijzing naar de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, waarbij wel degelijk en genoegzaam wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker, kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geheel terecht en op kennelijk redelijke wijze werd genomen. Verweerder verwijst naar de bespreking van het eerste middel, die hier niet nodeloos herhaald wordt doch als hernomen moet worden beschouwd.

Verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Geenszins maakt verzoekende partij aannemelijk dat zulks het geval zou zijn.

Evenmin maakt verzoekende partij een schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan.

"Voorts moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F)." (R.v.V. nr. 93 199 van 10 december 2012)

"De verzoekende partij toont niet aan dat aan haar rechtmatige toezeggingen zijn gedaan. [...] Er wordt aan herinnerd dat de toekenning van een machtiging op verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen recht." (R.v.V. nr. 169.163 dd. 07.06.2016)

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In casu toont de verzoekende partij niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de door haar bijgebrachte stukken ter bewijs van haar vermeend ten laste zijn van haar zoon, de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, heeft plaatsgevonden of dat de verwerende partij de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij voert verder geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken bij de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3., zodat hiernaar kan worden verwezen. Hierbij werd tevens opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins van de verwerende partij kan verwachten dat zij aangeeft welke bewijzen van de feitelijke situatie nog zouden kunnen worden bijgebracht, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins inhoudt dat de verwerende partij, nadat de aanvrager alle stukken die hij wenste over te leggen heeft overgelegd, nog bijkomende stukken zou dienen op te vragen.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij op 30 augustus 2016 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Nederlandse zoon, waarbij zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en werd verzocht om binnen de drie maanden bepaalde documenten voor te leggen. In de bijlage 19ter werd de verzoekende partij er overigens uitdrukkelijk op gewezen dat zij volgende documenten diende voor te leggen: *“bewijs ten laste zijn, nl. bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine, bewijs reeds ten laste in land van herkomst/origine, (...)”*. De bewijsvoering is vrij maar evenwel ten laste van de verzoekende partij.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat door de beslissing tot toekenning van een verblijfsrecht aan haar echtgenote bij haar de rechtmatige verwachting zou zijn gewekt dat haar eveneens een verblijf van meer dan drie maanden zou worden toekend. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds werd aangehaald (cfr. punt 2.1.3.), toont zij niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevinden. Zo blijkt niet welke aanvraag in functie van wie en wanneer door de echtgenote werd ingediend en welke documenten zij hieraan voegde. Overigens kan worden herhaald dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het beoordelen of een aanvrager voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging en dat zij iedere aanvraag afzonderlijk beoordeelt gelet op de concrete omstandigheden van het voorliggende geval. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing een ongelijkheid schept tussen haar en haar echtgenote of dat de verwerende partij haar bejegende met een gebrek aan respect.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel en op de bespreking van het eerste middel, dient te worden

besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“het hoger belang van het kind zoals vervat in art. 74/13 Vw”*.

Het middel luidt als volgt:

“Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker op ernstige wijze schaadt en dit met miskenning van de beginselen van het behoorlijk bestuur zoals boven aangetoond.

Aangezien de bestreden beslissing in casu het recht op gezinshereniging met zijn zoon en tevens overige gezinsleden weigert, is er degelijk sprake van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker in het kader van art. 8 EVRM. Zowel het privéleven en/of familie- en gezinsleven van verzoeker komt in het gedrang met de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat verzoeker in België een gezinsleven vormt met zijn echtgenote en al zijn kinderen.

Binnen de grenzen van het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven, gezins- en familieleven, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu zijn de in het tweede lid van art. 8 EVRM vermelde legitieme gronden niet aanwezig, noch zijn deze aangetoond door verwerende partij. Derhalve is er sprake van ongerechtvaardigde inmenging in het privéleven, gezins- en familieleven van verzoeker.

De bedoeling van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou bovendien een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het recht ontnomen wordt om samen met zijn echtgenote en al zijn kinderen te verblijven. Dit houdt een ernstige schending in van art. 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoeker.

Zolang verwerende partij haar bekommernis om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk niet kan aantonen, zal haar inmenging in het gezinsleven van verzoeker dan ook een onrechtmatige inmenging vormen.

Aldus werd reeds aangetoond dat de weigeringsbeslissing van verwerende partij strijdig is met zowel de materiële en formele motiveringsplicht als art. 40bis van de Vreemdelingenwet als de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur. Bijgevolg is er geen enkele wettelijk grond die de inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker rechtvaardigt, noch één van de legitieme doelen van art. 8 EVRM aanwezig die noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Art. 8 EVRM is in hoofde van verzoeker geschonden.

Bovendien stelt art. 74/13 Vw dat verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsregel (in casu bevel om het grondgebied te verlaten) eveneens rekening dient te houden met het hoger belang van het kind. In casu vormt verzoeker eveneens een gezinscel met zijn kleinzoon T.Y.K. (...). Hij heeft eveneens recht om een band te ontwikkelen en te behouden met zijn grootvader, waardoor zijn hoger belang als kind dreigt geschonden te worden bij een eventuele verwijdering van verzoeker uit het grondgebied.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM;

- Hoger belang van het kind juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie of beschermenswaardig privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar de afstammingsband met haar meerderjarige zoon.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekende partij toont niet aan dat er vormen van afhankelijkheid voorliggen

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Verzoekende partij steunt de aanwezigheid van een gezinsleven louter op het gegeven sedert haar aankomst in België met haar vader — die een legaal verblijf heeft in België — samen te wonen onder het zelfde dak. De Raad merkt op dat verzoekende partij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat haar vader reeds in 2000 naar België is gekomen. Zijzelf kwam pas op 1 december 2010 naar België nadat ze met een studentenvisum eerst nog zeven maanden in het Verenigd Koninkrijk had verbleven. Uit deze gegevens blijkt dat verzoekende partij, die heden reeds vierentwintig jaar is, gedurende de tien jaar die aan haar komst naar België voorafgingen - waarvan de helft reeds tijdens de jaren van volwassenheid - niet met haar vader heeft samengewoond en zelfs in 2010 opteerde om met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk te trekken en er gedurende zeven maanden te verblijven. Uit deze vaststellingen kan enkel worden besloten dat verzoekende partij duidelijk geen belang hecht aan de samenwoning met haar vader waardoor deze samenwoning niet als een bijkomend element van afhankelijkheid kan worden beschouwd. Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader. Uit het prima facie onderzoek lijkt er in deze stand van het geding te moeten worden besloten dat er geen gezinsleven bestaat tussen de verzoekende partij en haar vader." (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Daarnaast kan verzoekende partij niet ernstig beweren dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie met haar echtgenote, daar uit een e-mail dd. 04.07.2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekende partij en haar echtgenote zijn gescheiden.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de

eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing (tot weigering van verblijf, en niet tot beëindiging van een verblijfsrecht) geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar (niet nader toegelicht) privé- of gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast beroept verzoekende partij zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij houdt voor dat geen rekening zou gehouden zijn met de kleinzoon van verzoekende partij.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij bij haar aanvraag niet heeft aangehaald dat er sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven met haar kleinzoon.

Verzoekende partij kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook niet verwijten hiermee geen rekening gehouden te hebben.

Ondergeschikt merkt verweerder op dat verzoeker zelfs niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie tussen verzoeker en zijn kleinzoon. Bovendien woont de kleinzoon van verzoekende partij bij zijn ouders, waardoor verweerder zich afvraagt op welke manier het hoger belang van het kind kan geschonden zijn.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. De verzoekende partij meent dat haar privé- en familieleven in België de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij in België een gezinsleven vormt met haar echtgenote en kinderen.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

In voorliggende zaak dient te worden opgemerkt dat niet kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij momenteel inwoont bij en onderhouden wordt door haar zoon, zodat een gezinsleven met haar zoon in casu niet kan worden uitgesloten. Met betrekking tot eventuele andere kinderen maakt zij echter niet concreet dat zij ermee eveneens een gezin zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verder herhaalt de Raad dat een gezinsband tussen echtgenoten wordt verondersteld, zodat in casu kan worden aangenomen dat ook met de echtgenote een gezin wordt gevormd. Waar de verwerende partij opmerkt dat zij uit een e-mail in het administratief dossier afleidt dat er geen sprake is van een beschermenswaardige relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, dient te worden opgemerkt dat in de e-mail van 14 juli 2016 (en niet zoals de verwerende partij aangeeft 4 juli 2016) door een medewerker van de burgerlijke stand van de gemeente Ham slechts het volgende wordt gesteld met betrekking tot de relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote "*(...) Er waren wel 2 bewijsstukken van steun aan zijn moeder K.H. (...). Deze documenten bevestigen de financiële steun aan mevrouw K. (...) in 2006-2007, maar niet aan de heer G.I. (...). Het echtpaar G. (...) - K. (...) was toen gescheiden en de heer G.I. (...) verbleef toen vermoedelijk in Nederland.(...)*". Het administratief dossier bevat geen bewijs van echtscheiding tussen de betrokkenen. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden waar zij louter uit de e-mail afleidt dat er sprake is van een echtscheiding. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar echtgenote kan minstens niet worden uitgesloten, nu er geen indicaties zijn van het tegendeel.

Voorts houdt artikel 8 het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Met betrekking tot het privéleven beperkt de verzoekende partij zich echter tot een vaag en ongeconcretiseerd betoog, zodat de vraag zich stelt naar het bestaan van een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten deze vaststelling en rekening houdende met het bestaan van een gezinsleven met echtgenote en zoon, dient de Raad verder op te merken dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van

het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij voert echter geen concrete elementen aan die haar beletten het gezinsleven elders verder te zetten. Geen element wordt kenbaar gemaakt waaruit blijkt dat haar Nederlandse zoon, noch de overige gezinsleden waarmee zij beweert een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben, haar niet kunnen vergezellen. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verder toont zij niet met concrete elementen aan waarom er sprake zou zijn van een onevenwichtige beslissing. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk een afweging werd gemaakt van de familiale belangen. De verwerende partij motiveert in het kader van het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende: *"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat het gezin van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van gezin en ondanks het jarenlange precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige*

beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Voorts kan aangenomen worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier, zoals bleek uit de bespreking van de middelen. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, luidde deze bepaling ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een gezinscel zou vormen met haar kleinzoon.

Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht omvat en de vaststelling dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een analyse maakt in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zoals blijkt uit het voorgaande, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing een antwoord is op de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Nederlandse zoon van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft blijkens het administratief dossier nergens melding gemaakt van het feit dat zij een kleinkind heeft in België, laat staan dat zij er een gezinscel mee zou vormen. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt komt het in de eerste plaats toe aan diegene die zich op de bescherming van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wil beroepen om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. Bovendien maakt de verzoekende partij evenmin in het kader van haar verzoekschrift aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie tussen haar en haar kleinzoon en beperkt zij zich tot een loutere bewering dienaangaande. De verwerende partij wijst er terecht op dat de vraag zich stelt hoe het hoger belang van het kleinkind van de verzoekende partij geschonden wordt door de bestreden beslissing. Overigens kan worden aangenomen dat de verzoekende partij de beweerdde banden met haar kleinkind, welke die ook mogen zijn, zou kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen in geval van een (tijdelijke) terugkeer naar Turkije. Zij toont niet aan dat het hoger belang van het kind de bestreden beslissing in de weg staat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met erin vevat de bescherming van het hoger belang van het kind, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN